

[Erhard Jakobsen]

ikke kan det – men de skal altså betale en formueskat ud af det anlæg, der står der. Tiden må være løbet fra sådan noget. Vi må kunne tænke moderne og uden at skele til ideologi på disse felter.

Der er ikke tvivl om, at der her – ikke bare hos firkløverpartierne, men da også i høj grad hos fremskridtspartiet, forstår jeg på det seneste indlæg, et meget moderat indlæg – virkelig er forhandlingsmulighed for regeringen.

Til gengæld bliver regeringen selvfølgelig nødt til fuldstændig at vende det døde øre til, hvad der blev sagt fra SFs side. Man kan ikke vente nogen som helst forhandlingsmulighed til den side i salen, hvor vi andre sidder, med hensyn til erhvervslivet, og man kan heller ikke vente nogen som helst kontakt eller interesse i erhvervslivet for at medvirke, hvis linjen fremefter skal være øget styring, øget kontrol, øgede indgreb, flere begrænsninger; det er den modsatte vej, man skal. Der er meget både i ministerens personlige holdning i årenes løb over for disse ting og i det oplæg, ministeren nu har givet, der tyder på, at ministeren selv har fuld forståelse for det. Jeg håber, at ministeren både i sin regering og i sin folketingsgruppe må få støtte. Så er der ikke tvivl om, at denne debat er indledningen til, at vi ikke bare taler om det her, hvad vi har gjort før, men at vi også i fællesskab kan gøre noget for et erhvervsliv, der sammenlagt har en række problemer, som er forskellige for de enkelte, men som møder os på punkter, hvor vi også er i stand til at gøre noget og bør gøre noget.

Janne Normann (RV):

Der er bred enighed om i mange af de politiske partier her i tinget, at der kun er én vej frem: en øget produktion og en øget afsætning, og midlerne hertil er først og fremmest en konkurrenceevneforbedring. Vi er nået et stykke vej med en mærkbar bedring af handelsbalancen og dermed en bedre valutabalance, og vi har haft en indkomstudvikling, som var så rimeligt rolig, at ganske mange af de lande, vi konkurrerer med, skæver med megen respekt til udviklingen herhjemme, en udvikling, vi så sandelig må håbe kan holde også i 1982.

Men med hensyn til det mål, som regeringen satte sig sammen med forligspartierne

for et par år siden om at nulstille stigningen i statsudgifterne, må man sige, at vi ikke er nået ret langt. Det samspil, der er i dansk politik imellem den offentlige og den private sektor, har jo ført til ganske megen velstand gennem de sidste 20–30 år. Trods reallønss-fald for lønmodtagerne og trods en halvering af industriens indtjening siden 1973 har vi et ganske højt velstandsniveau. Det er ikke så højt som tidligere, men vi har et højt velstandsniveau og en meget stor social solidaritet, uden hvilken der jo ikke rigtig var noget ved den velstand, vi nu i de senere år har set alvorligt truet.

Det er en fælles opgave for folketingets partier at få forstærket den konkurrenceevneforbedring, som er påbegyndt, og i den forbindelse hilser vi i det radikale venstre mange af regeringens forslag velkomne, først og fremmest nogle af de skattepolitiske forslag.

Skattepolitikken er jo af helt afgørende betydning for erhvervslivet. Mange ting kan vi ikke gøre noget ved: udefra kommende priser og energi; men skattepolitik og indkomstpølitik er jo de to områder, hvor vi har en mulighed for at øve indflydelse på erhvervslivets trivsel. Vi er særlig forventningsfulde over for forslaget om at ændre enkeltmandsvirksomhedernes status, over for forslaget om generationsskiftet og over for hovedaktionærreglen, men vi håber sandelig også, at der kommer en ændring af formueskatten på erhvervsaktiver, den formueskat, som jo er en voldsom belastning dels for hovedaktionærer, dels for mange selvstændige mindre erhvervsdrivende, der jo, som hr. Erhard Jakobsen så rigtigt påpegede det, ikke har mulighed for at betale en formueskat, fordi det er papirværdier eller døde værdier, som de ikke kan spise op. Gennem skattepolitikken drejer det sig jo om at fremme opsparingen i virksomhederne, og dér tror vi også vi kan komme ganske langt i dette ting.

Vi skal videre med lettelse af de administrative byrder for de mindre virksomheder; der er just kommet et forslag til en samordning af erhvervslivets indbetalinger til det offentlige – i øvrigt jo en gammel aftale imellem socialdemokratiet og det radikale venstre – og den skulle meget gerne træde i kraft som foreslået 1. januar 1983.

Men vi skulle meget gerne videre med en lettelse af de administrative byrder for det mindre erhvervsliv, ligesom vi meget gerne